

ת"ד 10196/08/13 - מדינת ישראל נגד דוד צרפתי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 10196-08-13 מדינת ישראל נ' צרפתי

בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד צרפתי

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בגרימת תאונת דרכים עת נהג בפתח תקווה ברחוב אלתרמן, סטה עם רכבו לכיוון המדרכה, עלה עליה ופגע בארבעה קטינים בעמדם על המדרכה.

תוצאות התאונה פגיעה גופנית לארבעת הילדים, אחד מהם אשר היה כבן 8 שנים נפגע חבלה של ממש.

מדובר בפגיעה אשר הצריכה 8 חודשי שיקום בבית לוינשטיין ותוצאתה נכות פרמננטית.

בעניין חומרת הפגיעה, אציין כי מטעמי צנעת הפרט, ומקל וחומר, שעה שהמדובר בקטין, לא מצאתי מקום להרחיב בתיאור פציעתו.

אציין כי באי כוח התביעה תיארו הצורך בהמשך טיפול כפי הכתוב בפרוטוקול.

אשר למתחם הענישה -

שעה שעסקינן בתאונה המתרחשת על גבי מדרכה, רף הרשלנות המיוחס לנאשם, הינו רף גבוה! אף יש ליתן משקל לכך שהמדובר בפגיעה בארבעה קטינים, אשר חובת הזהירות המוטלת כלפיהם הינה חובה מוגברת.

הצדדים טענו ארוכות בדבר מתחם עונשי וכל צד - צירף פסיקה, התביעה טענה למתחם עונשי שבין 3 חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר ולפסילה שבין 40 חודשים ל 6 שנים.

ואילו הסנגור ביקש לקבוע כי המתחם העונשי הינו למאסר מותנה בלבד ובצדו עבודות של"צ.

כמו כן, ביקש לתחום הפסילה לשנתיים אשר כבר רוצו.

בחנתי מכלול טיעוני הצדדים והתקדימים אשר הונחו בפניי.

הריני קובעת כי מתחם ענישה ראוי נע בין מאסר לתקופה של 3 חודשים - בר המרה בעבודות שירות לבין 9 חודשי מאסר.

בצדן, פסילה לתקופה שבין 18 חודשים לבין 5 שנות פסילה.

כבר בנקודה זו יש להדגיש, כי מקום שבית המשפט מקל בתקופת המאסר יש לאזן הקלה זו, בהגדלת עונש הפסילה.

יש להדגיש כי לעולם, הענישה אמורה להיות אינדיווידואלית ומותאמת לנאשם הניצב בפניי.

כבר בראשית ההליכים, שעה שנמצאתי למדה כי ההגנה שוקלת הודיה באשמה, מצאתי לנכון להורות על בדיקת כשרות הנאשם להמשך נהיגה - בדיקה ע"י המרב"ד.

מדובר בנאשם יליד 1934.

קביעת המרב"ד לגביו הינה הכרה בכושרו להמשך נהיגה.

במילים אחרות, אדגיש כי למרות שהמדובר באדם שהינו היום בן למעלה מ-82, עונש פסילת רישיון נהיגה לגביו איננו בבחינת "אות מתה", המדובר בעונש אפקטיבי לכל דבר ועניין שהרי כושר נהיגתו הוכר.

יודגש, כי הודאת הנאשם באשמה, חסכה הטרחת הקטינים לבית המשפט לעדות, ויש להניח כי שחזור הטראומה במהלך עדותם היה בו כדי להוות עיכוב ומכשול בנתיב שיקומם הנפשי.

יודגש כי העדכון בדבר מצב הנפגעים נעשה טלפונית בלבד, עפ"י דברי אמם, ולמעשה לא הוצג בפניי תיעוד רפואי עדכני.

עוד אציין, כי על פי דברי התביעה, אמם של הנפגעים ביקשה שלא להחמיר בעונשו של הנאשם בנוגע לרכיב המאסר, אלא ביקשה פיצוי כספי.

כמו כן למעשה, הנאשם ביטא באופן מוחשי הפנמת טעותו בכך שהסכים מרצונו לפסילת רישיון נהיגתו עד לתום ההליכים וכך למעשה התחיל בריצוי עונשו.

כבר נמצא תקופה של כשנתיים בפסילה.

עוד יש לציין לזכותו ותק נהיגה משמעותי ועבר תעבורתי ללא רבב.

הנאשם נוהג למעלה מ-50 שנים ואין לחובתו על עבירה שהיא, אף נעדר עברות פליליות.

בפניי הוגש תסקיר מפורט של שירות המבחן, אשר מתאר נסיבותיו האישיות של הנאשם.

כמו כן, מציין התסקיר כי הנאשם מפנים היטב טעותו, אף מביע אמפטיה וצער על הפגיעה בילדים.

שירות המבחן ממליץ על ענישה הכוללת פסילת רישיון נהיגה ושל"צ בסך 100 שעות!

לא אוכל לקבל המלצת שירות המבחן, לנוכח רף הרשלנות הגבוה, מחד ולנוכח חומרת התוצאה, מאידך, הריני בדעה כי בנסיבות "רגילות", הנאשם אמור היה לרצות עונש של מאסר לתקופה שהינה ברת המרה בעבודות שירות.

דע עקא - בעניינו של הנאשם נוכח מצבו הרפואי, נמצא כי איננו מתאים לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

לנגד עיניי ע"פ 5669-14 לופוליאנסקי נגד מדינת ישראל - "יש לאפשר לבית המשפט מלחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי צדק".

למרבה הצער, לאחרונה, שכל הנאשם את בנו אשר נפטר באופן פתאומי בגיל צעיר.

לאור ע"פ 5669-14 כמצוטט לעיל, מצאתי כי אין מקום להורות על ריצוי מאסר בין כותלי בית הסוהר ודי יהיה במאסר מותנה והמרת תקופת המאסר בפועל לתוספת פסילה.

סוף דבר, הריני גוזרת על הנאשם העונשים הבאים:

1. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 50 חודשים ומניינם מיום 15.6.15.

2. הריני מורה כי הנאשם ישלם להורי הקטינים, פיצוי כספי בסך 10,000 ₪.

יודגש כי המדובר בפיצוי עונשי בלבד.

יש להניח כי פיצויים המלא והממשי יעשה במסגרת הליך אזרחי בו יוכח מלוא הנזק, ויוחלט

בדבר הפיצוי ההולם.

3. לאור הפיצוי דלעיל, לא יתווסף קנס.

4. הנני גוזרת על הנאשם עונש של מאסר לתקופה של 7 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ג אלול תשע"ז, 14 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.